

מסורת הש"ס

(א) לקמן קנה, (ב) [חוסס]
סמוכות פ"ח, (ג) [יבמות לו]:
ב"ק פ"ח: (ד) גיטין פ"ב קדושין
נ"ט: פ. [חוסס] דגיטין פ"ה:
(ה) גיטין פ"ב, [חוסס]
דסמוכות פ"ח גיטין פ"ב, וס"ג:
(ו) [סנהדרין כט: (ח) ב"ק פ"ח:
יבמות לו: (ט) פ"ח ה"א]

גליון הש"ס

גמרא נוסא קני מרחוק. פי' רש"י גיטין פ"ב ע"ב ד"ה גרסי' בירושלמי:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לקמיה וכו' וקשה וכו' משיעור אחרונה וכו' על כרחק למדן דמשי"ה:

רבינו גרשום

בדאמר רב חסדא. דלקטן היינו ימיו כח דרתב וקנינא מיניה מוסיף על מתנתא דא כלומר לבר מן המתנה שאני נותן מקנה אני בקיין כדי ליפות כחו: הכי נמי להכי כותבין דאמר אף בחובו כלומר ליפות כחו דאמר בעלמא בחבו לן שטר: הלכה כותבין ונחתין.

מכיו שבימינו אסור לאחד
המדינות הולנד ובאסמיה מקנה:
המכתוב בראש כל נכסיו לבנו
בין הבנים או לבניו ויהיה
לאחד ומיעט לאו' ובלשון
המכתוב רשאי ואינו גורע שיהא
שלו אלא לאחד מיתא צריך
לכתוב ומה שיהא מיתא
ראשם אל כתוב מהיותו היה שמי
לאחד מיתא: ד' יוס' אומר
ואינו צריך כדמפרש בגמ':
והוא אכן האומר לאפשר היה
שם מהיותו מיתא אינו
נאסר דאין גט לאחד מיתא:
ואם שם חולצה, דאין גט;
ולא מיתא, דאין גט למימך
שם מיתא, דאין גט למימך
דאין גט למימך

האי גנוט אל הוי נט מתנה
ש' הוואל דאסער לוי מדיס-
נאצטאן אונזער אסאך קינאז א
שטענדיג דהרדוט שטר מתנה
אינעם גענוט אל לאזער מיתה
דאך ש' לאזער מתנה: אסר
היינצוילויס הוי מתנה היא
דאסער מדיס ד' וועטן ש' א
נט שוסן יב' אינע נט לאזער
מיתה מדיס ד' דעספאק אן א
הוואי אסער דאסער (מדיס)
מדיס א טנאז גמור הוי
דאסער פראקטא מדיס א
מחזרת לכל אדעס הוי נט א
דאסער הוי דאסער למיט הוואל
אסער לאזער מתנה כלומר
מדיס אן נון אן גיט ד' א
מחזרת לאזער מתנה:

[illegible]

לית מהיום ולאחר מיתה. או
למלא אע"פ דהקנה לו מחיים
אם שני דלאו הכי: אמר ליה
אם הקנה לו מחיים לא צריך
למכיתב ליה מהיום ולאחר
מיתה: אקנייה וקניא מיתה
לא צריך. אקנייה שנתנה לו
ישוב וקניא מיתה משמע
שנתלה וקניא בקנין. כלומר
כי היכי דקנינן מחיים מתנה
צריך מחיים אי חבס הכי לא
צריך למכיתב מהיום אבל אי
חבס בה וקניא מיתה ואקנייה

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קלו.

לדאמר דב יודעה אמר שמואל ש"מ שכתב כל נכסיו חע"פ שקטו מידו אם עמד חוזר (לקמן קנ"ב). ומשמע ה"א קנין בזה ממתן שבי מרע לא אמרי' שמה לא גמר להקטו אלא בשטר ואין שטר לאחר מיתה. שבי מרע שכתוב בה קנין לא ידענא מלי אידון בה דשמה לא גמר להקטו אלא בשטר ושטר ה"א ואין שטר לאחר מיתה ומשי' התם בנמיסה את כחו והוא דרב יודעה אמר שמואל ואין הקנין

אֶקְנִיָּה וקניא מִינִיה מוֹסֵף עַל מִתְנָתָא דֵּא ה"נ *דאמר אף כתובו וחתמו והבו ליה איתמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כותבין וגותנין וכן אמר רבא אמר רב נחמן הלכה כותבין וגותנין: **מִתְנִי'** ⁽¹⁾ הכותב נכסיו לבניו צריך שיכתוב מהיום ולאחר מיתה דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר *אינו צריך ⁽²⁾ הכותב נכסיו לבני

לאחר מותו האב אינו יכול למכור מפני שהן כתובין לכן והבן אינו יכול למכור מפני שהן ברשות האב ימכר האב מכורים עד שימות ימכר הבן אין ללוקח בהן כלום עד שימות האב: **גמ'** וכי כתב מהיום ולאחר מיתה מאי הוי הא תנן **י"ה** מהיום ולאחר מיתה גט ואינו גט ואם מת חולצת ולא מתייבמת התם ימספקא לן אי תנאה הוי אי חזרה הוי אבל הכא הכי קאמר ליה **ג'ג'** קני מהיום פירא לאחר מיתה: רבי יוסי אומר אינו צריך: **י"ד** רבא בר אבהו חלש על לנביא רב הונא ארץ נחמן אמר ליה רב הונא לרב נחמן בעי מיניה הלכה כרבי יוסי או אינן הלכה כרבי יוסי אמר ליה טעמיה דרבי יוסי לא ידענא הלכה איבעי מיניה אמר ליה את בעי מיניה אי הלכה אי לא וטעמיה אנא אמינא לך בעא מיניה אמר ליה הכי אמר רב הלכה כרבי יוסי בתר דנפקו אמר ליה היינו טעמיה דרבי יוסי דאמר **י"ה** זמנו של שטר מוכיח עליו תניא גמי הכי רבי יוסי אומר אינו צריך מפני שזמנו של שטר מוכיח עליו בעא מיניה רבא מרב נחמן בהקנאה מהו אמר ליה בהקנאה אינו צריך רב פפי אמר איכא אקניא דצריך ואיכא אקניא דלא צריך אקנייה וקנינא מיניה לא צריך קנינא מיניה ואקנייה צריך מתקוף לה רב תנינא מסורא **י"ז** איכא מידי דאנן לא ידעין וספרי דעי שאלוניהו לספרי דאביי וידעי ולספרי דרבא וידעי רב הונא בריה דרב יהושע אמר **י"ח** בין אקנייה וקנינא מיניה בין קנינא מיניה ואקנייה לא צריך ובדוכרן פתגמי דהוי באנפנא פליגי אמר רב כהנא אמריתה לשמעתא קמיה דרב זכיד מנהרדעא ואמר לי אתון הכי מתניתו לה אנן הכי מתנינן לה אמר רבא אמר רב נחמן בהקנאה אינו צריך בין אקנייה וקנינא מיניה בין קנינא מיניה ואקנייה לא צריך בדוכרן פתגמי דהוו באנפנא פליגי: הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו: **י"ט** איתמר מכר הבן בחיי האב ומת הבן האב האמר

מיתה ויחיו דלכא למימר הכי לא נחמין לא לתנאי ולא לחזרה דהכי משמע טפי: ומנו של שער.
ולו הוּוּ עלי עדים וקט ממני לפלוני בני לאחר מיתתי: מוטיב עליו. שנחמנו זמן החתילה הממנה
ס נכתב אלא ודאי להקטת מאותו היום נכתב. והכי הלכתא כדבי יוסי דאס כחז לאחר מיתה קנה
כלה כר' יוסי ואס"ג דלמר פסקה המגרש (נטיף דף פה): אחקין רב בגיטין מן יומא דין לאפוקי
עליו הואיל ולא אימתר בדידיה הסם בגיטין הדרי ביה רב מהא דלמא הלכה כרבי יוסי אלא
לא ואין זו דבר קטן משום הכי הוא דלחקין לרשותא דמלחא משום שומאל דעירות אצל בני
מר רב הלכה כר' יוסי אלא בשטר שיש בו קנין. ודאני בדברא האוונים ז"ל שאמרו הכי נגיני
מ רב בגיטין ואילו הימה קבלה בידם כי הלכה כר' יהודה לא היו מניחין הלכה ומפרשין מנהג
המבאקנת רב בגיטין אלא נהגו יו"ל דיחין דחור סדוניא דשעמחא קמין ר' אבהו דנהגו כוותיה כן פ"י
ממומן דהא ר"ג דהלכתא כותיה דניי (מסותא פ"ה) הוא דבעא דכר רב אבהו סבירא לא לר"ג פ"י
פליג ר' יהודה ומתיר להכתב מהיום. ומאסו הכי קמבעיא לאי דלכא למימר דבשטר מתנה
לאחר מיתה ומסר לו את השטר ובדקיימא לן וקדושין פ"ה) דקרקע נקנה בכסף או בשטר או בחזקה:
ובין בכל שטר שכתבו בו קנין שי קיימין אחד בחתלת השטר וכן אמר לנו הוּוּ עלי עדים וקטו
לעדים בקנין סודר לריות לו למקבל מתנה בכסף ואחד השטר וקיימא מן פלוני ופלוני ככל מה
כאן פסוט דף קס"ג: לרין שחורו ממנינו של שטר בשטות אחרונה והלכא אס כתוב דלשאר השטר
כח דמשמע שני קיימין הוא הקנה וגם אלו קנינו ממנו וקנין יתירא הוא ייפוי כח לקנות מהיום
שני אקנייה משמע קנין אחד דפרוש' קא מפרש וקיימא מיניה והואך שחרי הקנה לנו ואמר כך
בשנינו ועיקר. ואין לפרש שכתב בשטר שני דברים הללו ביחד דלאקנייה וקיימא מיניה דל"כ אמאי
לקנייה מיניה ואקנייה לישוי חילוק בין היכא דכתב שני לשונות קנין להיכא דלכא אלא
לקנין בחילוק לשון זה: ומפרי דעי'. בתיא דלמרי לבק נתבטחו ולא לרין להכתב מהיום:
קנין וזכרון דברים ולא וזכרון קנין והיינו כ"ג דלמר הקנאה אינו לרין: אפון הכי מפנינו

אמר: כו', והכי קיימא לן דלפניו לרבי יהודה לא צריך לכתוב מהיום בשטר שיש בו קנין:
לחצר: לחצר מוסר. היינו מהיום ולפניו מיתה: האב אינו יכול למכור. לחצר הגוף והפירות:
ויפירות לחצר מוסר. הבן אינו יכול למכור. לגמרי בתי האב: מפני שכן כרשום האב.
למכרן לגמרי מעשיו שהאב ימכור פירות והבן ימכור הגוף: מכר האב. סתמא מכורין
לכשימות האב ויול הבן גם גוף גם פירות או הוא או הבן מכחו ל"ש מת האב בתי הבן
האב אבל הגוף קניו לגמרי לכן משעה שכתב לו האב וכשתם הבן ואח"כ האב ויש לו בנים
הבן. בתי האב אין לננות פירות עד שימות האב שהרי הוא כבן אבל כשימות האב יש לו
קיים אבל מת הבן ואח"כ מת האב פלוגתא היא בגמרא אם קנה לוקח אם לאו: גמ'
לז

מני משום דומנו של שטר מוכיח עליו דמתינו הוא: אחון הכי מתנינו לה. כלשון בעיא בעא מתינו ליה. אמר רב נחמן אם הקנה לו אינו צריך לכתוב מהיום ולמחר מתינו: כתב נכסיו לבענו והסירות ועד שהאב חי הסירות של אב מכל האב מכורים סירות ללווק עד שימות האב: מת האב לא סירות

עין משפט
ור מצוד

קבוצה א' חז"י מרחיב מחל' יפה
הלכה י"ז טעם ענין
טעמים חז"י מרחיב מחל' יפה
מב' ב' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
ט' טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ב' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ג' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ד' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ה' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ו' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ז' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ח' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה ט' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה
קבוצה י' חז"י ס' חז"י מרחיב מחל' יפה
טעם ט' טעם ט' טעם
חז"י מרחיב מחל' יפה

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

רבינו גרשום (המשך)
דרי יהודה סבר הואיל דלא
כתב קנין אע"ג דכתב כשטר
כמנהג כל השטרות שכתוב
בהן זכרון עדות לא סגי אלא
(לא) כתב בהו מהיום ולאחר
מיתה מיום הדין שטר מתנה
לאחר מיתה ואין שטר לאחר
מיתה, ודי וזכר סבר הואיל
דכתב ביה זכרון עדות בהדיא

רבא מרינ: אנן כלשון מימרא
שיהא שלו לאחר מיתה הגוף
בחי האב. דלא כאו ליד הבן

[illegible]